

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 346/05
26.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптужене АА, због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптужене - адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Неготину К.25/03 од 6.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 26.4.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптужене АА, а пресуда Окружног суда у Неготину К.бр.25/03 од 6.12.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Неготину К.бр.25/03 од 6.12.2004. године оптужена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од 9 година. У ову казну оптуженој је урачунато време проведено у притвору од 26.12.2002. године до 31.1.2003. године, као и од 6.12.2004. године па надаље. Истом пресудом оптужена је обавезана да плати на име паушалног износа 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптужене АА - адвокат АБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати истом суду на поновно одлучивање или да преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженој изрећи блажу казну.

У свом поднеску Ктж. бр.476/05 од 30.3.2005. године, Републички јавни тужилац је предложио да се жалба браниоца оптужене АА одбије као неоснована, а побијана пресуда потврди.

Врховни суд Србије је у седници већа размотрио целокупне списе предмета, заједно са наводима изјављене жалбе, писмено поднетим предлогом Републичког јавног тужиоца и првостепеном пресудом која је у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП испитана по службеној дужности, па је нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона које Врховни суд као другостепени испитује по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптужене првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, обзиром да жалбом браниоца није указано које су то битне повреде поступка учињене, нити је Врховни суд утврдио постојање битних повреда одредаба кривичног поступка које испитује по службеној дужности, већ се жалбени наводи у суштини везују само за погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Неосновано се жалбом браниоца оптужене побија и првостепеном пресудом утврђено чињенично стање, јер је првостепени суд, након испита оптужене, извео све потребне доказе и у побијаној пресуди утврдио све битне чињенице. Правилном оценом изведених доказа првостепени суд је дошао до логичног закључка да је између оптужене и њеног супруга, покојног ПП, критичног јутра дошло до свађе, а затим и до међусобног физичког сукоба, након чега је оптужена покојног ПП задавила тако што му је око врата у виду замке обавила сајлу од уплетених металних жица, па је стезањем ове сајле дошло до механичког угушења и смрти оштећеног. Ни сама оптужена не оспорава чињеницу да су се она и покојни ПП често свађали, те да су се и критичног јутра посвађали због нестанка златног дуката, коју чињеницу потврђује и исказ сведока ББ, помајке оптужене АА, која је потврдила да су оптужена и покојни ПП свакодневно свађали и тукли, те да је и она сама имала сукоб са њим, због парнице која се водила пред Општинским судом у Кладову. Након вербалног сукоба, очигледно је дошло и до физичког сукоба између оптужене и покојног ПП, којом приликом му је оптужена нанела повреде на глави – по лицу и телу неким механичким предметом. Ова чињеница утврђена је из налаза и мишљења судског вештака – обдуцента, према коме су повреде – крвни подливи на лицу и остале повреде по телу нанете за живота покојном ПП. Из налаза и мишљења истог вештака утврђено је и то да је смрт покојног ПП насилна, те да је настала услед механичког угушења, стезањем врата замком коју је активно затезала жива механичка сила, односно да његова смрт није наступила као последица вешања, већ се ради о задављењу нанетом од стране другог лица, те да је по пореклу смрт убилачка. Имајући у виду овакав налаз и мишљење судског вештака, то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да је одбрана оптужене ББ у делу у којем објашњава да су повреде на лицу и телу покојног ПП настале након што је он пао, када је пресекала сајлу којом је био обешен – неприхватљива и усмерена на избегавање кривичне одговорности.

На неистинитост одбране оптужене указује и чињеница да је на другој греди са источне стране кровне конструкције нађена челична сајла дужине око 1 метар, која је за греду била везана омчом, а у кориту комад дужине 0,58 метара као и кљешта и да ова два дела сајле, према вештачењу трасолога, представљају једну целину, па је одбрана оптужене да је затекла покојног ПП обешеног о четврту греду кровне конструкције, како то правилно закључује првостепени суд – нелогична и неуверљива. Стога су наводи жалбе браниоца оптужене – да оптужена обзиром на своју физичку конституцију није могла нити да нанесе повреде, нити да сајлом угуши покојног ПП, оцењени неоснованим.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио и кривични закон када је оптужену АА огласио кривом због извршења кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС.

Испитујући одлуку првостепеног суда у погледу одлуке о казни, Врховни суд је нашао да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности прописане одредбом члана 41. ОКЗ. При том је правилно ценио као олакшавајуће околности - досадашњу неосуђиваност оптужене, чињеницу да је у време извршења кривичног дела њена урачунљивост била битно смањена, као и то да је са супругом, покојним ПП имала лош живот обзиром да је свакодневно тукао и вређао у алкохолисаном стању. Дајући правилан значај утврђеним олакшавајућим околностима, имајући у виду и степен друштвене опасности извршеног кривичног дела, првостепени суд је правилно поступио када је оптужену осудио на казну затвора у трајању од 9 година, налазећи да ће се овом казном постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 33. ОКЗ. Стога је жалба браниоца и у овом делу оцењена неоснованом.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 388. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар, Председник већа-судија,

Снежана Меденица, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ